

РЕШЕНИЕ

№ 6230

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 11.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12488** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Г. В., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-119 от 26.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № 531015/200 от 15.06.2015 г. на ръководител по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ.

С жалбата се иска отмяна на решението, тъй като е незаконосъобразно и необосновано, поради нарушение на материалните разпоредби и административно-производствените правила. Твърди се, че разпореждането е неправилно поради изтеклата абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения стаж от жалбоподателя, както и че не е доказано, че издадените от Ж. и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите били официални и се ползвали със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямали пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и бил нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законната презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство е бил нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Искането до съда е за отмяна на процесното решение, с което е

потвърдено разпореждане от 15.06.2015 г. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и иска отмяна на обжалваното решение.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че С. Г. В. е поискала отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление № МП – 57988/11.05.2015 г.

Въз основа на представените от жалбоподателя удостоверителни документи длъжностното лице е приело, че осигурителният стаж на В. е в размер на 00 год. 04 мес. и 11 дни от втора категория и 24 год. 03 мес. и 23 дни от трета категория труд съгласно чл. 104 от КСО общият осигурителен стаж от трета категория е 24 г. 09 мес. и 07 дни. Длъжностното лице е констатирало, че лицето няма необходимите 35 години осигурителен стаж, поради което и няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО.

В мотивите на процесното разпореждане е посочено, че не се зачитат осигурителни периоди в Ж. С. и ДФ „С.“.

Във връзка с многобройно постъпилите в ТП на НОИ С. – град през 2014 г. – 2015 г. заявления от лица с приложени документи от осигурител ЖЗ „Г. Д.“ С. и ДФ „С.“, за които са били констатирани различни нередовности са сезирали органите на прокуратурата със сигнал до СРП за 143 лица, сред които и жалбоподателката пр. пр. № 25488/2015 г., като на 30.05.2015 г. е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 308, ал. 1 от НК, което не е приключило до настоящия момент. В хода на проверката е била назначена графическа експертиза, съгласно която, подписите положени в Удостоверения УП – 3 и УП – 2 от ДФ „С.“ от името на Р. са неистински по смисъла на чл. 93, т. 6 от НК.

От ЖЗ „Г. Д.“ - С. жалбоподателя е представила трудова книжка № 2316, издадена на 09.06.1990 г., от която било установено, че така посочените разпоредби на първата и последните страници от същата никога не са били в сила едновременно. Било установено още, че последната не е оформена съгласно изискванията на приложимата Инструкция № 2492, като не са поставени печати. Така положените печати от „Д. Б. С. Ж. Г. Д.“, на удостоверението образец УП – 30 № XIV – 318/31.12.1993 г. е подпечатано с печата на несъществуващ към датата на издаването му осигурител. В същото не е посочено къде се намират разплащателните ведомости, на основание на които е издадено удостоверението, което се явява липса на изискуем реквизит.

От представен отговор от [фирма] отнасящ се до периода от 01.01.1992 г. до 30.06.2009 г., за който жалбоподателката твърди, че е работила в ЖЗ „Г. Д.“ - С., на длъжност „бояджия“, от съхранената разплащателна документация било установено, че липсва информация в тях за С. В..

От ДФ „С.“ жалбоподателя е представила трудова книжка № 2316/09.06.1990 г., от която било установено, че вписаният БУЛСТАТ не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването им – 08.10.2002 г., поради което същите са

нередовни и не следва да се взимат в предвид при преценяването за отпускане на пенсия. В представените образец УП – 3 № 303 – 3/18.10.2002 г. за осигурителен стаж и УП – 2 № 303 – 2/18.10.2002 г. за осигурителен доход отново е било прието, че вписаният като реквизит в пенсионните документи, издадените от ДФ „С.“, БУЛСТАТ не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването им – 18.10.2002 г., поради което органът е приел същите за нередовни и не следва да се взимат в предвид при преценка правото на пенсия на лицето.

И в двата образца е посочен И. Р., като същият е работил като Зам. директор на ДФ „С.“ за периода от 04.05.1987 до 01.12.1990 г. И. Р. е декларирал, че не работи и не се осигурява от 01.03.2000 г., поради което и не е възможно да е подписало като ръководител двата образца, които са издадени от 18.10.2002 г.

След обжалване на разпореждането от 15.06.2015 г. е постановено процесното Решение № 2153-21-119/26.11.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

Срещу разпореждането от 15.06.2015 г. е предявена жалба с вх.№ 1012 – 21- 1688 от 21.12.2018 г., с която С. В. оспорва разпореждането и прави искане за отмяната му, като счита, че неправилно е разпореден отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) на жалбоподателката.

По реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО е постановено обжалваното в настоящото производство решение № 2153-21-119/26.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата на В. срещу Разпореждане № 531015/200 от 15.06.2015 г. издадено от Длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Решаващият орган е приел, че са допуснати редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положения стаж от жалбоподателя в Ж. „Г. Д.“ – [населено място] и в ДФ „С.“ /СО “Вагоностроене“ – ДФ „Транстехника“/ за периода от 09.06.1990 г. – 31.12.1993 г. на длъжност „бояджия“ „Железопътен завод – С. и времето от 01.01.1994 г. до 31.12.1999 г. в ДФ „С.“.

Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане от 15.06.2015 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е законосъобразен и правилен.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка и от жалбоподателя.

В съдебно заседание, проведено на 05.04.2021 г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, официални документи, представени от С. Г. В. хода на производството: образец УП – 3 № 303-3/18.10.2002 г., издаден от ДФ „С.“, образец УП – 2 № 303 – 3/18.10.2002 г., издаден от „С.“, образец УП – 30 № XIV-318/31.12.1993 г. издаден от ЖЗ С. и трудова книжка № 23169 издадена на 09.06.1990 г. от ЖЗ С.. Същите ще бъдат обсъдени в мотивите на решението.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско състояние и др. Според т.6 на чл. 99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от В. в ДФ “С.“ и ЖЗ „Г. Д.“ – С.. От писмо от работодателя й [фирма] [населено място], при който е работила в периода 12.12.2000 г. до 23.06.2003 г., непосредствено след процесните периоди е заявил, че допълнителното възнаграждение (клас) й е било изплащано в размер на 4,8 процента, което е за 8 години трудов стаж положен преди постъпването й през 2000 г. Такива несъответствия са били установени и по отношение на местоживееето на лицето, като след направена справка в НБД „Население“, регистрите по гражданското състояние и и регистрите на населението било установено, че лицето С. Г. В. (И.) е с местоживееене в [населено място] от 23.01.2015 г. Към писмото са изпратени копие от личен регистрационен картон, копие от Акта за раждане № 45/16.10.1953 г., служебно удостоверение за постоянен и настоящ адрес и идентичност на лице с различни имена. Установява се, че през процесните периоди жалбоподателката е с местожителство и местоживееене в [населено място], а не в [населено място]. Следва да се отбележи, че в трудовата книжка № 2316/09.06.1990 г. е вписан единствено стаж, положен за спорните периоди в Ж. – С. и СО „Вагоностроене“. В хода на пенсионното производство е представена и трудова книжка № 760/24.01.2976 г., в която трудовият стаж е вписан хронологично по време на полагането му, като за периода 09.06.1990 г. – 12.12.2000 г. в същата няма оформен трудов стаж, но същевременно както беше посочено по – горе В. е работила в [населено място]. Наличието на няколко трудови книжки, без всяка една да е продължение на предходната, разколебава официалната им доказателствена сила по чл. 347 от КТ. В този смисъл е Решение № 5701/30.04.2009 г. на ВАС по адм. дело № 171/2009 г.

Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл. 347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата

дейност на работника.

С писмо с изх. № 13-00241/07.09.2016 г. на Агенция по вписванията се установява, че ДФ „Строймашининженеринг“ не е вписана в поддържания от 1996 до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат“. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код

Видно от образец УП – 3 № 303 – 3/18.10.2002 г. издаден от ДФ „С.“ е, че в същото е отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1994 г. – 31.12.1996 г., на длъжност „бойджия“ и от 01.01.1997 г. – 31.12.1999 г., на длъжност „склададжия“, като в същия е вписан БУЛСТАТ[ЕИК]. С оглед на горепосоченото, че така издадените през 2002 г. от ДФ „С.“, в които е вписан БУЛСТАТ, който няма как да е съществувал към датата на издаването му, правилно са приети като антидатиращи и нередовни. Още повече, че и от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. 5208/1990 г. се установява, че през м.06.2011 г. фирмата е имала ЕФН [ЕГН]. Установи се още, че не е била използвана утвърдената и приложима към посочената дата на издаване бланка – образец, съгласно заповед № 412/07.10.2000 г. Видно от същото УП е, че не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност, не е подписано от лицето, сочено за негов издател. Соченият за ръководител на фирмата И. Р. не е работил в ДФ „С.“ към датата на издаване на удостоверението, видно от представената по делото молба за пенсиониране вх. № 4892/13.09.2002 г. Освен това от писмо № 17672/2019 г. от 24.02.2020 г. на СГП, се установява, че в хода на разследването по пр. пр. № 25488/2015 г., образувана по сигнал на ТП на НОИ С. и от назначена графическа експертиза със заключение, че подписите положени от И. Р. на са положени от лицето И. Р. Р.. Удостоверение обр. УП – 3 от 18.10.2002 г. е подпечатано с печат с неправилно наименование на фирмата ДФ „Стройманшинженеринг“ вместо „С.“. Аналогични са и установяванията по отношение на УП № 2 № 303 – 2/18.10.2002 г. И двата образца са издадени от ДФ „С.“, а са подпечатани с печат на ДФ „Стройманшинженеринг“ СМИ „Строймашремонт“. В действителност СМИ „Строймашремонт“ е била поделение, не на ДФ „Стройманшинженеринг“, а на ДФ С.“. Всичко описано сочи за неистинност на тези документи.

Отделно, съдът отчита обстоятелството, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС по т.д. №10131/92г. ДФ „Строймашининженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. Съгласно доклад от 07.04.1997 г. на синдика на „Строймашининженеринг“, съдържащ се в делото по несъстоятелност на дружеството, липсват отчетни документи, като в т.1 от доклада е посочена липса на каквато и да е документация. Съгласно Протокол от 09.04.1997 г. на събирането на кредиторите, "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Посочените данни и обстоятелства по никакъв начин не кореспондират с тезата на жалбоподателя, че е работил в дружеството от 09.06.1990 г. – 31.12.1993 г., както и че през 2000 г. са му издадени документи въз основа на документация, за която съдът в производството по несъстоятелност е установил, че е унищожена.

Относно образец УП – 30 № XIV – 318/31.12.1993 г., изд. от Железопътен завод – С. се установява, че образецът е подпечатан с печат на Д. „Б.“, Ж. „Г. Д.“ С. Д. „Български държавни железници“ е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на Д. /обн. ДВ, бр. 5 от 19.01.1971 г./ С Разпореждане на МС № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн. ДВ, бр.68/1976 г./ е образувано СО „Български държавни железници“

[населено място] на основата на Д. „Б.“ След извършени през годините преобразувания, въз основа на Заповед № 348/31.08.1990 г. на Министъра на икономиката и планирането ЖЗ „Г. Д.“ С. поделение на фирмата „Транстехника“ – С., е включен с активите и пасивите по баланса към 31.07.1990 г. , както и с другите права и задължения, към фирма „Български държавни железници“ – С. /образувана с Решение № 50 на МС от 1989 г./ Във връзка с посоченото така издаденото УП – 30 от 31.12.1993 г. е подпечатан с печат абривиатура Д. „Б.“, която е отразявала формата на стопанския субект до 1976.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС. От извършена проверка в Регистъра на осигурените лица е било установено, че за периода 01.01.1997 г. – 31.12.1999 г. за С. В. не са подавани данни за осигуряване от ДФ „С.“, нито от друг осигурител. Освен това жалбоподателката не фигурира в приетите и съхранявани в Осигурителния архив на НОИ разплащателни ведомости на ДФ „С.“ за отразения в представените документи период. Липсват данни за жалбоподателката и в приетата разплащателна документация на осигурителя ЖЗ - С.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че документите издадени от Ж. и от ДФ „С.“, е с изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО с което „се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП-2“. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендиращия 10-годишен давностен срок. Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт.

Не са основателни и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя

задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

В допълнение съдът следва да посочи, че в хода на съдебното производство не се събраха доказателства от С. В., удостоверени с писмени доказателства, с които да се оборят изводите да административния орган, за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че безспорно С. В. не е полагала труд в посочения период, а предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин дали лицето е полагало наистина труд в посочените дружества и правилно административният орган не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-119 от 26.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № 531015/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7 - ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. В., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-119 от 26.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № 531015/200 от 15.06.2015 г. на ръководител по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ.

ОСЪЖДА С. Г. В., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано, с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването

му на страните.

СЪДИЯ: